

DĂRURILE SFÂNTULUI DUH

În Simbolul de credință, Biserica Îl proclamă pe Duhul Sfânt „de viață făcătorul... prin care toate s-au făcut”. Duhul Sfânt este principiul activ al oricărei lucrări de zidire, rezidire și sfințire a lumii. Prin rugăciunea *Împărate ceresc*, Duhul e chemat la începutul fiecărei slujbe ortodoxe pentru a coborî veșnicia în timp, a înnoi și sfinți creația. Duhul Sfânt a oferit daruri comune întregii umanității, dar oferă și daruri specifice fiecărui om în parte. Darurile pe care Duhul le-a făcut omenirii întregi sunt universale, deosebite de darurile particulare sau specifice, pe care Duhul le face fiecărei persoane la nivel individual. Darurile universale au fost date o dată pentru totdeauna în vederea mântuirii tuturor oamenilor, pe când darurile personale sunt făcute fiecărei persoane în parte și rămân asupra omului dacă conlucrează cu harul. Prin Pogorârea Duhului Sfânt, Biserica intră în timp, ca Împărăție deschisă spre zări cerești. Astfel, Biserica însăși e darul Duhului, căci ea Îl găzduiește atât ca Dar, cât și ca Dăruitor. Biserica e darul Duhului Sfânt, ca apoi Duhul să fie darul Bisericii. Acolo unde este Biserica este și Duhul lui Dumnezeu și acolo unde este Duhul lui Dumnezeu este Biserica și tot harul Său. Aceasta înseamnă că Biserica e darul prezenței Duhului și a întregii Treimi. Tot în Biserică sunt revărsate, pentru tot omul ce vine în lume și alte daruri sfinte: Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, Sfintele Taine și ierurgiile, ca mijloace de luminare și sfințire a creștinilor. De n-ar fi grăit Duhul prin proroci, iar mai apoi prin Apostoli, n-ar fi existat Scripturile. Iar Sfânta Tradiție nu este altceva decât viața Duhului în Biserică și viața Bisericii în Duhul Sfânt. Tainele și lerurgiile sunt mijloace de transmitere a harului Duhului Sfânt în vederea curățirii și sfințirii celor credincioși și a lumii întreg. Ele sunt necesare mântuirii ca harul însuși. Prin Sfântul Duh ne-am izbăvit de robie, am fost chemați la libertate, am fost urcați la înfiere, am fost plămuiți din nou, de sus și am lepădat povara grea și urât mirositoare a păcatelor. Din izvorul acesta avem și darurile descoperirilor și harul vindecărilor. De aici își au originea și toate celelalte cu câte se împodobește Biserica. Darurile nenumărate și diverse ale Duhului Sfânt sunt înflorirea harului divin în suflet, împroprierea și personalizarea lui în cel ce crede lucrător. Darurile Duhului sunt roadele colaborării concrete a omului cu harul divin, talanții înmulțiți în arșița și sudoarea zilei. Aceste daruri sunt primite prin Taina Mirungerii, Taina pecetluirii cu Duhul Sfânt. Oamenii se împărtășesc în viața lor duhovnicească de darurile Duhului în măsura capacității lor de a le activa. Roadele Duhului sunt daruri sporite haric prin lucrarea de sfințire a omului: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția (Galateni 5, 22).

PUTEREA RUGĂCIUNII, DARUL DUHULUI SFÂNT

Rugăciunea este atât de tare și de puternică încât poți să te rogi și să faci ce vrei, căci rugăciunea te va povățui spre o lucrare adevărată și dreaptă. Pentru ca să fii plăcut lui Dumnezeu n-ai nevoie de nimic altceva decât să iubești – „iubește și fă ce vrei”, spune Fericitul Augustin - căci cine iubește cu adevărat, acela nu poate și nu vrea să facă ceva ce nu este plăcut ființei iubite... cum însă rugăciunea nu este decât revărsarea și lucrarea dragostei, atunci se poate spune cu toată dreptatea despre ea același lucru: Roagă-te și fă ce vrei, și vei atinge țelul rugăciunii, vei dobândi iluminarea (odihnirea Duhului Sfânt în tine)!...

Roagă-te și gândește ce vrei, și gândurile tale se vor curăți prin rugăciune. Rugăciunea îți va lumina mintea, va izgoni și va liniști toate gândurile necuviincioase. Asta o întărește Sf. Grigorie Sinaitul: „Dacă vrei - ne sfătuiește el - să-ți alungi gândurile și să-ți cureți mintea, atunci izgonește-le cu rugăciunea, căci în afară de rugăciune, cu nimic nu putem opri gândurile”. Sfântul Ioan Scărarul spune în această privință același lucru: „Caută să biruiești vrăjmașii ce țin de gânduri prin Numele lui Iisus. Afară de această armă nu vei găsi alta”.

Roagă-te și fă ce vrei, și faptele tale vor fi plăcute lui Dumnezeu, iar pentru tine folositoare și mântuitoare. Rugăciunea deasă, chiar și atunci când nu ține seama de cererea ce o faci, nu va rămâne fără rod (Marcu Ascetul), pentru că în ea însăși se află o putere plină de dar. „Sfânt este Numele Lui, și oricine va chema Numele Domnului se va mântui”. Cel ce s-a rugat multă vreme fără să simtă vreo îmbunătățire în viața lui vicioasă a primit în cele din urmă, prin rugăciunea lui, o înțeleptire și o chemare la pocăință.

Roagă-te și nu încerca să birui patimile prin propriile puteri. Rugăciunea le va dărâma în tine: „Căci Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume”, spune Sfânta Scriptură, iar Sf. Ioan Carpatinul învață că dacă tu nu ai darul înfrânării să nu te întristezi, ci să știi că Dumnezeu cere de la tine silință spre rugăciune, și rugăciunea te va mântui. Bătrânul descris în Pateric, care „căzând a biruit”, adică poticnindu-se de păcat nu s-a deznădăjduit, ci s-a întors cu rugăciunea spre Dumnezeu și s-a ridicat în picioare, slujește drept dovadă printr-o pildă.

Roagă-te și nu te teme de nimic, nu te înfricoșa de necazuri, nu te spăimânta de năpaste, căci rugăciunea te va apăra, le va înlătura. Adu-ți aminte de puțin-credinciosul Petru care se îneca, de Pavel care se ruga în temniță și de alte cazuri asemănătoare. Toate aceste întâmplări arată puterea, tăria și întinderea atotcuprinzătoare a rugăciunii făcută în Numele lui Iisus Hristos.

Roagă-te oricum, numai mereu, și nu te neliniști de nimic. Fii vesel și liniștit cu duhul, căci rugăciunea va rândui toate și te va înțelepți. Ține minte că despre puterea rugăciunii vorbesc Sfinții Ioan Gură de Aur și Marcu Ascetul. „Rugăciunea, chiar atunci când este făcută de noi, care suntem plini de păcate, ne curăță numaidecât”. „Ca să te rogi într-un fel oarecare stă în puterea noastră, dar ca să te rogi curat este un dar de sus”. Jertfește lui Dumnezeu ceea ce poți, iar puterea lui Dumnezeu se va revărsa în neputința ta, ca o rugăciune curată, luminoasă și înflăcărată. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este viciul?

Răspuns: Viciul este voia statornică de a călca legea morală. Prin multa păcătuire se naște voința statornică de a călca legea morală. Păcatul, adică, pătrunde atât de adânc în suflet, încât cel ce se găsește în starea aceasta, simte mulțumire în a stăruii în fărădelegi. Cel vicios săvârșește păcat după păcat și ajunge să se împietrească în fapte rele, încât cu greu se mai poate desface din robia păcatului. Ceea ce este virtutea pentru faptele bune, este viciul pentru faptele rele.

Întrebare: Cum poate fi înlăturat viciul?

Răspuns: Viciul poate fi înlăturat prin hotărârea tare a voii, ajutată de harul sfinților, de a nu mai păcătui. Apoi, trebuie înlăturate pricinile care au lucrat la înrădăcinarea păcatului, ca: ispitele, educația greșită, lipsa de supraveghere, precum spune Sfântul Apostol Pavel: „Drept aceea omorâți mădularele voastre cele pământești... , dezbrăcându-vă de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui, și îmbrăcându-vă cu cel nou, care se înnoiește spre deplină cunoștință, după chipul Celui ce L-a zidit... Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii” (Coloseni 3, 5-14).

Întrebare: Ce este obiceiul păcătos?

Răspuns: Obiceiul păcătos este rodul repetării aceluiași păcat și se arată în ușurința de a săvârși păcatul acesta la orice prilej, cum face, de pildă, mincinosul. Obiceiul păcătos este foarte primejdios pentru mântuirea sufletului, fiindcă el slăbește puterea voii spre bine și se preface ușor în viciu. De aceea, creștinul trebuie să fie cu băgare de seamă la el și să caute a-l înlătura prin voia sa de a nu mai păcătui.

Întrebare: Cum trebuie judecat păcatul?

Răspuns: Prin jertfa de pe Cruce, Mântuitorul a recâștigat, pentru cei ce cred în El, harul sfinților pierdut prin păcatul strămoșesc, precum și puțința de a se mântui și a dobândi fericirea veșnică. Prin păcat însă credinciosul nesocotește jertfa Mântuitorului, se arată nemulțumitor față de Ziditorul și Binefăcătorul său ceresc și-și primejduiește mântuirea sufletului, pentru dobândirea căreia el trebuie să jertfească toate bunurile pământești, căci „ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 37). Păcatul aduce nenumărate suferințe, care slăbesc și otrăvesc puterile sufletești, distruge viața trupească prin patimi și boli și buna înțelegere dintre oameni. Prin aceasta suferă și societatea întemeiată pe rânduiala morală voită de Dumnezeu. Păcatul trebuie judecat aspru, fiindcă el nesocotește poruncile lui Dumnezeu și-l face pe credincios dușmanul Tatălui său ceresc. Păcatul nu rămâne fără pedeapsă.

Întrebare: Care este pedeapsa păcatului?

Răspuns: Pedeapsa păcatului este blestemul lui Dumnezeu. Dreptatea dumnezeiască cere ca fiecare faptă, bună sau rea, să-și aibă plata ei, căci Dumnezeu: „vă răsplăți fiecăruia după faptele lui” (Romani 2, 6). Faptele sunt judecate mai întâi de conștiința morală a credinciosului. Fapta bună aduce mulțumire, liniște și fericire, iar fapta rea aduce tulburare neliniște și muștrare neîncetată din partea conștiinței. Dreptatea lui Dumnezeu nu rămâne fără răspuns. (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †		
ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 8 iunie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
Miercuri 10 iunie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 12 iunie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 13 iunie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 14 iunie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	17:00	Vecernie

Istorieară despre Sfânta Treime

Un om simplu călătorea pe un drum de țară, în tovărășia unui preot. Vorbind ei de una de alta, omul și-a arătat o nedumerire: „Cuvioase părinte, nu pot înțelege cum de în Sfânta Treime sunt trei Persoane care formează Una singură. Cum de Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt trei persoane unite, nedespărțite, dar fără a se amesteca una cu cealaltă?”. „Fiul meu, îi răspunse cu răbdare preotul, sunt și lucruri mai presus de gândirea noastră păcătoasă. Însă, ceea ce spui nu este atât de greu de priceput. Să privim, de exemplu, soarele! Să zicem că sfera de foc, ce dăinuiește acolo de veacuri, este Tatăl. Apoi, să spunem că lumina care ne vine de la soare este Fiul, Iisus Hristos, Ce a venit să ne lumineze viața și să ne scape de păcate. Apoi, căldura, care vine tot de la soare pentru a ne încălzi, să zicem că ar fi Sfântul Duh, Care, cu dragostea Sa, ne încălzește mereu sufletele înghețate de răutate. Vezi tu, fiul meu, soarele cu lumina și cu căldura lui nu sunt unul și același lucru și, cu toate acestea, cele trei rămân diferite când vorbim despre fiecare? La fel și în Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt Unul și Același Dumnezeu, Căruia noi, credincioșii, ne închinăm”.

Omul, ca și toate celelalte vietăți și lucruri, este creat de Dumnezeu din iubirea sa infinită. Dar omul este doar o creatură și înțelepciunea sau puterile sale nici nu pot fi comparate cu cele ale Domnului. Însă, oamenii mândri păcătuiesc îndrăznind să creadă că nimic nu este mai presus de ei și că toate, mai devreme sau mai târziu, le sunt accesibile. Omul credincios știe, însă, că nu mintea și nici puterea, ci doar iubirea le poate cuprinde pe toate. **Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt. Treime Sfântă, mărire Ție!**

►► **Lucrul important este acesta: Să fii capabil în orice moment să sacrifici tot ce ai pentru ce ai putea să devii.**

►► **Exelența morală este un rezultat al felului în care trăim. Devenim corecți, făcând fapte corecte, devenim temperați comportându-ne temperat și devenim curajoși făcând acte curajoase.**

►► **Curajul este scara pe care urcă toate celelalte virtuți.**

►► **Un om curajos nu e cel care nu are temeri, e cel care știe să le înfrunte.**

►► **Curajul mai înseamnă: a crede în ceea ce nu se vede încă, a învinge ceea ce îți pare că e imposibil de învins sau a face ceea ce îți pare imposibil de făcut.**

